

Jeg synes, det er en vigtig diskussion, for det er selve diskussionen om, hvordan et demokrati fungerer. Fungerer et demokrati ved, at man etablerer en centralistisk unionsmagt, der udsteder dekretter, eller fungerer demokratiet på den måde, at det er folket selv, der skaber resultaterne? Det er jo det fundamentale og egentlige indhold i den her debat.

Og så lykønsker hr. Duetoft SF med, at de har fået sig placeret på den forkerte side i den debat. Jeg konstaterer, at fru Elisabeth Arnold og jeg er enige om, at der ikke er den store forskel mellem SF's dagsorden og regeringens.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det var egentlig slet ikke hr. Keld Albrechtsen, der bragte mig herop, men jeg skal bare endnu en gang, fordi det næsten ikke er til at holde ud at høre på, konstatere, at Enhedslisten altså går ind for, at hvis det spanske samfund ønsker at deltage i det indre marked med nogle miljøregler, der er så ringe, så ringe, så ringe, så skal de have lov til det. Så skal de altså kunne konkurrere ved at svine og møge til hos sig selv, uden at der på nogen måde er et pres fra de andre lande om bare et vist anstændigt minimumsniveau for miljøregler i Spanien. Det synes jeg er det mest national-fundamentalistiske, jeg har hørt i meget lang tid, og det er meget svært at tro, at folk, der kalder sig socialister, kan være så lidt internationale i deres tilgang. Men nok om det.

Det andet, jeg vil sige, er til hr. Peter Duetoft. For der er jo ingen tvivl om, at Centrum-Demokraterne og SF har et forskelligt syn på det indre marked. Det er jo fair nok. Det, der er afgørende, er, om vi alligevel er i stand til at finde et mødested, der gør, at vi kan fremme en udvikling, der gavner miljø og sundhed også i Danmark. Og i den forbindelse er begrebet tekniske handelshindringer jo helt centralt. Det bliver brugt meget ofte.

Men vi trænger måske i virkeligheden til en debat om, hvad vi forstår ved en teknisk handelshindring. Sådan som jeg opfatter en teknisk handelshindring, er det en national regel, som har til formål eller som konsekvens, at den diskriminerer andre landes produkter – eventuelt alle andre landes produkter – og fremmer en hjemlig industris afsætningsmuligheder.

Hvis det er den rigtige definition, må man jo sige, at man f.eks. på babymaddirektivområdet, hvor Danmark eventuelt vil fortsætte – det er jo

et bredt flertals ønske – med de hidtil gældende danske regler om, at man ikke må tilsætte vitaminer og mineraler i babymadprodukter, der sælges på det danske marked, ikke ville diskriminere bestemte lande. Det ville ramme samtlige landes fabrikanter af disse produkter fuldstændig ens, og det er jo ikke sådan, at vi i forvejen har en stor dansk hjemlig industri, der producerer efter de danske regler, og dermed ville ramme de udenlandske producenter. Det er i meget høj grad udenlandske fabrikanter, der i forvejen er på det danske marked, og som indtil nu har indrettet sig på disse forhold. Hvis de skulle blive ved med det, ville det ramme fuldstændig ligeligt, og dermed er det ikke en teknisk handelshindring.

Så spørgsmålet er måske i virkeligheden, om vi ikke er kommet til at fortolke de tekniske handelshindringer alt for bredt og dermed har overdrevet og perverteret det indre marked.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er enig i, at det vil være udmærket med en diskussion om, hvad tekniske handelshindringer er. Jeg mener også, at det er vigtigt at få slået fast, at en regel, som er opstillet som værende velbegrundet af hensyn til miljøet, ikke i min verden er en teknisk handelshindring. Men lad os tage diskussionen; den vil jeg meget gerne være med til at udbygge.

Så vil jeg godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg hverken er anarkist eller autonom; jeg tror faktisk på en retsstat. Og det gør jeg også internationalt. Jeg ønsker ikke pirateri. Jeg ønsker ikke, at lande gør, hvad de vil, uden hensyntagen til andre.

Og dér må hr. Keld Albrechtsen altså meget undskylde. Vi havde også diskussionen i formiddags. Jeg forstår ikke tankegangen hos Enhedslisten. Hvis et land, stort eller lille, men meget gerne stort, binder sig til et retssystem, er man underlagt det retssystem, også når retssystemets beslutninger går imod én. Hvis det, man gør, er en national beslutning uden sammenhæng internationalt, er man afhængig af den til enhver tid værende lyst til at gøre det ene eller det andet.

Jeg forstår overhovedet ikke, hvordan Enhedslisten kan få det sidste til at harmonere med en bedre miljøindsats. Hvis man virkelig fra de store landes side ville gøre, hvad man ville, ville det da være lettere at gøre det for dem uden et retssystem end med et retssystem. Det